

Ἡ ΕΥΘΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

(Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος)

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Διὰ τὴν Κέρκυραν καθ' ἑξαμηνίαν . . Δραχ. 6.
Διὰ τὰς λοιπὰς Ἐπαρχίας » 7.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν » 8.

Διὰ τὰς καταχωρίσεις γίνονται ἰδιαίτεροι συμφωνίαι ἐν τῷ Τυπογραφείῳ «Ἡ ΙΟΝΙΑ» (παρὰ τῆ Ἐμπορικῆ Λέσχῃ) ἔνθα γίνονται καὶ αἱ συνδρομαί.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐνταύθα Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τῇ κατασκευτικῇ τάξει Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πολυτίμου συμπολίτου μας καὶ πρώην Βουλευτοῦ Κερκύρας Δημητρίου Λοράνδου, τῆ ἀξιεπαίνω καὶ προθύμῳ πρωτοβουλίᾳ πολλῶν ἐκ τῶν πολιτικῶν του φίλων. Συγκινητικώτατον ἀληθῶς ἡ πένθιμος αὐτῆ τελετὴ παρίστανε θέαμα. Ἄμα τῆ ἐνάρξει τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ εὐρύχωρος Ναὸς τοῦ Ἁγίου ἐπληρώθη ὄλος χίλιοι πεντακόσιοι περίπου ἄνθρωποι ἡσυχοὶ καὶ συγκεκλιμένοι ἠκροῶντο μετὰ κατανόξεως τῆς Θείας Ἱερουργίας ἣν ἐτέλουν ἑπτὰ ἱερεῖς προϊσταμένου τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ σεβασμίῳ Ἀρχιμανδρίτῳ καὶ διευθυντοῦ τῆς ἐνταύθα ἱερατικῆς σχολῆς κ. Ἀκύλα, αὐθορμήτως καὶ λίαν εὐγενῶς προσφερθέντος νὰ συμμετάσχη τῆς ἐπισημοῦ ταύτης τοῦ πένθους ἐκδηλώσεως Ὁ Σεβαστὸς ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος ὅστις μέγਾਲως ἠγάπα καὶ ἐξετίμα τὸν μακαρίτην Λοράνδον καὶ τοι μὴ λειτουργήσας ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του, παρέστη ὅμως καθ' ὅλην τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὡς φίλος, λαθὼν μόνον μέρος ἐν τῷ ψαλλέντῳ μνημοσύνῳ ἀναγνώσας μετὰ πολλῆς συγκινήσεως καὶ δακρυρροῶν τὴν συγχωρητήριον εὐχὴν ἀπὸ καρδίας εὐχρηθεὶς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς καὶ συγχωρητικῶς τοῦ σπανίου ἀνδρὸς ὃν ἀπώλεσε τόσον πρόωρος ἡ πατρίς. Τὴν πένθιμον ταύτην τελετὴν εἰς ἣν πλὴν τῶν ἀπείρων συμπολιτῶν μας πάσης τάξεως παρευρέθησαν ἀξιεπαίνως ὄλαι αἱ ἀνώτεροι ἀρχαὶ τοῦ τόπου μας, ὁ Γραμ. τῆς Νομαρχίας, οἱ Εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν, ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ δικασταὶ τοῦ Πρωτοδικείου, ἀπουσιαζόντων τῶν Ἐφετῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ Δήμαρχος, ὁ Τελώνης, ὁ Μοίραρχος καὶ Ὑπομοίραρχος ὄλοι σχεδὸν οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἐνταύθα φρουρᾶς, ὁ Γυμνασιάρχης καὶ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Γυμνασίου, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὁμιλοῦντες λειτουργοὶ, καὶ ἡ φιλαρμονικὴ μουσικὴ ἐν στολῇ, κατέστησε μεγαλοπρεπέστεραν ὁ ἀξιότιμος καὶ εὐπαιδευτος διευθυντῆς τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου ὁ «Καποδίστριας» κ. Α. Βλάχος ὅστις εὐγενῶς καὶ προθύμως ἔφερεν ὄλους τοὺς μαθητὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξ ὧν τινὲς διευθυνόμενοι ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Λαμπελῆ καὶ πινῶν ἄλλων νέων συμπολιτῶν μας ἔψαλλον μετὰ πολλῆς κατανόξεως καὶ μελωδίας τὸ δοξασιτικόν καὶ ἄλλα μέρη τῆς Θείας Λειτουργίας τονισθέντα παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Μαντζάρου. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μνημοσύνου, πλήρης συγκινήσεως ὁ βουλευτῆς μας κ. Ι. Πολυζᾶς ἀνέγνωσε τὸν κατωτέρω δημοσιευόμενον ὠριώτατον λόγον, ὃν ἠκροάσθησαν ἅπαντες ἐν μέσῳ βαθυτάτης ἡσυχίας μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ συγκινήσεως καὶ ὅστις ἀπέσπασε τὰ δάκρυα

ὄλων τῶν παρευρεθέντων. Ἡ ἐφημερίς αὐτῆ δὲν δύναται νὰ τελειώσῃ τὰς περι τοῦ μνημοσύνου ὀλίγας ταύτας λέξεις, χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ κατὰ καθήκον, τῆς κοινωνίας τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἀπάσας τὰς παρευρεθείσας πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχάς, αἵτινες διὰ τῆς παρουσίας των ἐν τῷ μνημοσύνῳ ἀπέδειξαν ὅτι συνεμερίσθησαν τῇ λύπῃ τῆς Κερκύρας διὰ τὴν ἀπώλειαν ἀρίστου τέκνου τῆς, καὶ χωρὶς νὰ μὴ μνημονεύσῃ ἰδίως μετ' ἐγκαρδίων ἐπαίνων τοῦ ἀξιοσεβάστου Ἀρχιεπισκόπου μας διὰ τὴν προθυμίαν μετ' ἣς ἐτίμησεν ὡς φίλος τὸ Μνημόσυνον τοῦτο, τοῦ αἰδουσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἀκύλα τοσοῦτον εὐγενῶς προσφερθέντος, τοῦ ἀξιότιμου συμπολίτου μας κ. Βλάχου τόσον καλοκαγάθως συντελέσαντος εἰς τὴν μεγαλοπρεπέστεραν τέλεσιν τῆς πένθιμου τελετῆς καὶ τοῦ σεβαστοῦ καὶ γνωστοῦ διὰ τὰ φιλόφροντα καὶ γενναῖα αἰσθηματά του, Ἱερέως καὶ κυρίου τῆς Ἐκκλησίας Γεωργίου Βούλγαρη, διὰ τὴν φιλικὴν καὶ ὄλως αὐθόρμητον προθυμίαν τοῦ νὰ φωταγωγήσῃ μεγαλοπρεπῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ μνημοσύνου ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν.

ΛΟΓΟΣ

Ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ Ἰακώβου Πολυζᾶ βουλευτοῦ Κερκύρας κατὰ τὸ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τῆ 18.ῃ Ἀπριλίου 1876 τελεσθέν Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀποθιῶσατος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΟΡΑΝΔΟΥ

Ἐάν περιστάσεις, οὐδόλω, ἐξ ἡμῶν αὐτῶν προερχόμεναι, ὑπερέωσαν ἡμᾶς ἀκοντας νὰ ἀναβάλωμεν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χριστιανικοῦ τούτου καθήκοντος πρὸς τὴν μνήμην τοῦ Δημητρίου Λοράνδου, ἡ παρέλευσις χρόνου τινός, μεταβυλοῦσα κατὰ τι τὴν ψυχικὴν ἡμῶν κατάστασιν, διέθηκεν αὐτὴν ἄλλως ἢ ὅπως αὐτὴ ὑπῆρξε κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς λυπηρᾶς ἀγγελίας τοῦ θανάτου του, ὅποτε ἅπαντες ἐμείναμεν ἐκπεπληγμένοι καὶ ἀφρονεῖ, μὴ δυνάμενοι νὰ δώσωμεν ἄλλην ἔκφρασιν εἰς τὴν λύπην, παρὰ τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, — τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα κατ' ἐκείνας τὰς πένθιμους ἡμέρας ἐπλήρουν ἀδικαίως τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Κερκυραίων, ὁσάκις συναντῶμενοι ἀνεκκρίνον ἄλλήλοις τὸ ὀδυνηρότατον γεγονός. Δὲν ἐννοῶ διὰ τούτου νὰ εἶπω ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ μας ἠλαττώθη τὸ ἄλγος ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τοῦ Δημητρίου Λοράνδου λέγω μόνον ὅτι κατὰ φυσικὸν νόμον ἐπῆλθεν ἡ ἡρεμία ἐκείνη, καὶ ἡ πρὸς τὴν θεῖαν θέλησιν χριστιανικὴ συγκράτησις, ἡ ὁποία ἐν τοῖς μεγάλοις δυστυχήμασι δὲν ἀφίνει τὸν ἄνθρωπον νὰ παραδίδηται εἰς τὴν θλίψιν, ἣτις ἄλλως μόνι κράτοῦσα τῶν ἠθικῶν ἡμῶν δυνάμεων ἦτορ καταστήσει τὴν βίον ἀβίωτον, παραλύουσα τὴν ἡμετέραν ἐνέργειαν προσωρισμένην εἰς τὸ ἀγαθόν. Οὕτω διατεθειμένοι ὦν καὶ ἐγὼ, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν μέχρι τινός ἱκανὸν νὰ καταστῆλω ἐνώπιον ὑμῶν τὴν ἀνάθεκτον ἐκρηξίν τῆς λύπης, ἀ-

νανουμένης ἤδη ἐκ τῆς κατασκευτικῆς ταύτης τελετῆς, καὶ νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς ὅπως ἐμὲ μιμηθῆτε, κλείοντες ἐντὸς τῆς καρδίας σας τὴν συγκίνησιν, ὑφ' ἣς πάντες κατέχεσθε, συνελθόντες ἐνταύθα ὅπως δώσητε τῷ Δημητρίῳ Λοράνδῳ νοερῶς τὸν τελευταῖον ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν, καὶ διὰ τῆς ἀσθενοῦς φωνῆς μου ἀκούσητε διερμηνευόμενα τὰ αἰσθηματά τῆς ἀπείρου ἀγάπης, καὶ τοῦ ἄκρου σεβασμοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ζῶντα τὸν ἐτιμῆσατε καθότι δὲν πρόκειται ἤδη νὰ ὀδυρῶμεθα ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ ἀπωλείᾳ πολυτίμου ἀνδρὸς, οὐδὲ νὰ ἀποδώσωμεν νῦν αὐτῷ τιμὰς, ὅπως ἐπιδειξώμεν τὸ μέγεθος τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης ἡμῶν, — ἀλλὰ πρόκειται μόνον, ἐκ τῆς ἀξιολόγου τῶν ἐκείνης ἀτομικότητος νὰ πορισθῶμεν, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς κοινωνίας, κάλλιστα καὶ ἀνακαίρετα ἠθικὰ διδάγματα. Ἀλλὰ, προσκαλούμενος νὰ ἀπεικονίσω τὰ ἔξοχα καὶ λεπτὰ προτερήματα, ἐξ ὧν ἀπηρτίζετο ὁ σπάνιος ἐκεῖνος χαρακτήρ, καὶ μ' ὄλον ὅτι αἱ περιστάσεις ἤγαγον ἐμὲ εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῆσω αὐτὰ κατὰ βάθος καὶ νὰ αἰσθάνομαι ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὸ δυσαναπλήρωτον κενόν, τὸ ὁποῖον ὁ ἄριστος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἀφίνει εἰς τὸν τόπον, ὅμως ὁμολογῶ τὴν ἐμὴν ἀδυναμίαν, πέποιθα δὲ ὅτι τὸ ἀνεπαρκὲς τῶν λόγων μου θέλει ἀναπληρῶσαι ἡ καρδία σας, ὅπου ἡ εἰκὼν ἐκείνη ὑπάρχει ἀνεξιτήλοις γράμμασιν ἐγκεκαραγμένη. Πολλὰ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀρετῶν, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ὁ μακαρίτης. Ἡ εὐνοία τῆς τύχης καὶ ἡ φιλοστοργία τῶν γονέων του ἔθηκαν αὐτὸν εἰς κατάστασιν νὰ καλλιεργήσῃ τὰ ἔμφυτα αὐτῷ δῶρα, τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀγαθόν. Καταρτισθεὶς ἀρκούντως εἰς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ πατρίδι του, μετέβη εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ὅπως ἐκεῖ λάβῃ τὴν ἀνωτέραν ἐπιστημονικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἐκεῖ μετὰ θαυμασίου ζήλου καὶ διὰ κόπων ἀτρήτων ἐγένετο κάτοχος τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, καὶ ἐπλούτισε τὸν νοῦν του διὰ πολλῶν ἄλλων γνώσεων, αἵτινες κατέστησαν αὐτὸν προσωπικῶς ἀξιότιμος πρὸς πολλοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης μαθησεως. Ὅτις ἐκ τοῦ πλησίον καὶ κατὰ βίθος ἐγνώρισεν τὸν Δημήτριον Λοράνδον, ἐκεῖνος ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ κατὰ πόσον ἡ ἐν τῇ πεπολιτισμένην Εὐρώπῃ ἐκπαίδευσίς ἰσχύει νὰ διαπλάσῃ τὸν Ἕλληνα, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος του. Εἶναι ὁμολογούμενον ὅτι, καὶ κατὰ τοῦτο, ἐξαιρετικὴ παρίσταται ἡ θέσις τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, ὁσάκις ἐκ τοῦ στενοῦ κύκλου τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου, ψυχῆ τις νεανικὴ καὶ ἐνθουσιώδης μεταφέρεται ἐνώπιον τοῦ ἐκπληκτικοῦ θεάματος τοῦ ὕλικου καὶ ἠθικοῦ μεγαλείου, τὸ ὁποῖον παριστάνει ὁ πεπολιτισμένος εὐρωπαϊκὸς κόσμος, ὅπου ἀνοίγεται τὸ στάδιον εὐρὸν εἰς πᾶσαν εὐγενῆ τάσιν, εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν πράγματι τὸ θεῆμα ἐκεῖνο καθίσταται ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπληκτικὸν καὶ ἐπικίνδυνον πρὸς τὸν Ἕλληνα, ἐφ' ὅσον οὗτος, ὀρωμένος ἀπὸ εὐτελοῦς πραγματικότητος, καὶ κατέχων ὡς μόνον ἠθικὸν κεφάλαιον ἐγδύου παραδόξως ἀκαπνοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἑλληνικοῦ, κινδυνεύει, ἢ νὰ πέσῃ εἰς πνιγτὴν ἀποδειλίαν, ἢ νὰ αἰσθάνηται γαλαρούμενον ἐν εαυτῷ τὸ ἐθνικὸν πρᾶγμα, ἀρκετὸν ὅμως ἵδων κοσμοπολιτικῶν, ὑπὸ ἰδεῶν γενικωτέρων, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ ἐξαφανίσωσι τὴν μερικὴν ἰδέαν τῆς ἐθνικότητός του. Κατὰ τοιοῦτον κινδύνου ὁ-

ΕΚΔΟΣΤΕΛΕΙΟΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΝΕΤΕΙΟΝ ΑΙΕΤΟΝ

πως προφυλαχθή ο νέος Έλληνας να έχη βραδείαν την συναίσθησιν του προς την πατρίδα καθήκοντος, ατάλευτον την πεποίθησιν επί την ζωτικότητα του Έλληνισμού, — να έχη νουν ακούνητος πεφωτισμένον όπως, αναπτερούμενος υπεράνω της πραγματικότητας, καθ' ην τὰ μέσκα της ενεργείας καθυστερούσι τοσούτον των δικαίων αξιώσεων της αναγεννηθείσης Ελλάδος, ατενίσθη μετὰ πίστεις εις τὸ μέλλον, καὶ ἐκ τῆς πίστεως ταύτης ἀρουσθῆ δύναμις, όπως, γενόμενος κάτοχος τῆς νεωτέρας σοφίας, κατὰσχῆ, οὐχὶ σχολαστικῶς, καὶ υπερποτικῶς, ἀλλὰ ταπεινῶς καὶ ἀγαθῶς, διδάσκαλος πρὸς τοὺς ἐκαστοὺς συμπολίτας.

Καὶ τοιοῦτος ἀνεδείχθη ὁ Δημήτριος Λοράνδος, ὅστις ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἔφερε μετ' ἐκαστοῦ ἀναλλοίωτον τὴν ἔμφυτον φιλοπατρίαν, δικαιοσύνην, ζῆλον, ὅπως καὶ αὐτὸς συνετέλεσε εἰς τὴν πρόοδον τῆς πατρίδος. Εἶδεν ἀληθῶς ὁ Δημήτριος Λοράνδος, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πεπολιτισμένῃ Ἑυρώπῃ, ἀκμάζοντα τότε συστήματα ἀντελευθερίας, — εἶδε ταυτοχρόνως ὑπὸ τὰ συστήματα ἐκείνα φανερὰ καὶ προκρινόμενα τὴν ὀλικὴν εὐμερῶσαν, — ἀλλ' οὐχ ἤττον ἐδιδάσκετο παρὰ τῆς ἱστορίας ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐλευθερίας ἐπιτυγχάνεται ἡ ἠθικὴ τοῦ λαοῦ διάπλασις, ἥτις εἶναι καὶ ἡ ἀσφαλιστέρα βῆσις τῆς εὐδαιμονίας. Ὅθεν καὶ ἐν πεποιθήσει ἐπρέσβευεν ὅτι ὀφειλομένη μετ' ἀγάπης νὰ καλλιεργήσωμεν τὴν ἔμφυτον τοῦ Ἑλλήνος τάσιν πρὸς τοὺς ἐλευθέρους θεσμούς, οὐχὶ ὡς μέσον ἀτομικῆς ἢ κομματικῆς προαγωγῆς, ἀλλ' ὡς μέσον πρὸς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει καὶ τῆς Ἑλλάδος ἰδίᾳ. Καὶ τῷ ὄντι ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Δημητρίου Λοράνδου ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος συνεκτιζέτο μετὰ τῆς ἀφοσίωσης πρὸς τὸν ἀληθῆ προορισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος — καθότι ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικότητος, καθ' ἑαυτὴν εὐγενής, δὲν εἶναι ἀνθρώπινα, ἀλλὰ ἡ πραγματικοποίησις αὐτῆς δέον νὰ τείνη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν προοδευτικῶν ἰδεῶν καὶ εἰς τὴν ὑψηλὴν ἐργασίαν, δι' ἣς, προοίοντος τοῦ πολιτισμοῦ, πᾶσα ἐθνικὴ ἰδέα μερικὴ θέλει ἐξκλειφθῆ ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆς παγκοσμίου ἀδελφοποιήσεως, σπριζομένης ἐπὶ τῆς ταυτότητος τῶν ἠθικῶν καὶ ὀλικῶν συμφερόντων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ Δημήτριος Λοράνδος ἐνόμιζεν ὅτι πᾶσα πολιτικὴ ἐνέργεια σπερμαίνεται ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ἐνοίας, ἐὰν μὴ έχη ὡς κύριον σκοπὸν τὴν ἠθικὴν τῆς κοινωνίας διάπλασιν καὶ διὰ τοῦτο, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ἠσθάνετο τὸ ὑπέροχον καθήκον, ὅπερ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς πεφωτισμένους τῶν πολιτῶν, τοῦ νὰ μεριμνήσῃ καὶ νὰ ἐργάζωνται ἀνεκδότως, οὐχὶ μόνον ὑπὲρ τῆς ἰκανοποιήσεως τῶν ὀλικῶν ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

Τὰς πεπολήσεις του ταύτας ἐφάρμοζεν ὁ μακαρίτης ἀείποτε καὶ ἰδίως ἀπ' ἧς στιγμῆς, κληθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος, κατέμαθεν, ἐκ τοῦ πλησίον καὶ πρακτικώτερον, τὰς ὀλικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας αὐτῆς. Ὅθεν καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ κατέληθῃ εἰς δεινοτάτους πολιτικοὺς ἀγῶνας καὶ νὰ παλαίσῃ μετὰ σπανίας ἐγκατεργήσεως, καταπολεμῶν τὰς ἰδέας ἐκείνας, αἵτινες, πραγματικοποιούμεναι θὰ ἐγένοντο, κατὰ τὴν κρίσιν του, πρόσκομμα ἀνυπερέβλητον εἰς τὰς ἰδέας τῆς ἀληθοῦς προόδου. Καὶ ὅπως ἐκ τοῦ ὑστερήματος καὶ ἐν εὐαγγελικῇ μυστικότητι ἐπεδαψίλευε τὸν ὄβολόν του πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν, παρομοίως, ἐρχόμενος ἀφελῶς εἰς συνάφειαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, καὶ μετ' αὐτῶν συνανατρεφόμενος, εὐδίδεν, ἀνευ κομπασμοῦ καὶ ἐπειδείσεως, τὸ παράδειγμα τῆς ἀληθοῦς φιλανθρωπίας, ἥτις δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν περιθαλψιν τῶν ὀλικῶν ἀναγκῶν τοῦ πλησίον, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν γενναίαν πρὸς τοὺς μικροτέρους διάδοσιν ἰδεῶν καὶ φρονημάτων, τὰ ὅποια ἀρέσκει τὸν παράγοντα ἀγαθῶς καρπῶς ἐν τῷ μέλλοντι. Τοῦτο δὲ ἐπραττεν ὁ Δημήτριος Λοράνδος, οὐχ ὅπως διὰ τῆς κολακείας ἀρέσκῃ εἰς τὰς πλῆθιν καὶ ἐκ τούτου ἀποκητήρ δημοτικότητας, ὡς βῆσιν πολιτικῆς ἐπιρροῆς, ἀλλὰ ὅπως ὑπακούσῃ εἰς τὰς εὐγενεῖς, ὁμῆς τῆς καρδίας του, εἰς τὰς ὑψηλὰς ἐπιθυμίας συνειδήσεως, πεφωτισμένης, ἥτις κατὰ τὴν ὑψηλὴν ἐνοίαν ἠσπάζετο καὶ ἐνήργει πραγματικῶς τὸ παράγγελμα τοῦ Θεοφύλακτος «ἐπὶ ὅσον ἐτοιμασθε ἐπὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μὲν τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» παράγγελμα, ἐν ᾧ συγκεφαλαιουμένη ὁλόκληρος ἡ ἀποστολὴ τοῦ νέου πολιτισμοῦ, καθ' ἣν ἡ πραγματικοποίησις τῶν ἐλευθέρων κοινωνικῶν

ἰδεῶν, αἵτινες, σκοποῦσιν εἰς τὴν ἀνάπλασιν τοῦ λαοῦ, ταυτίζεται πληρέστατα μετὰ τῶν οὐσιωδιστέρων ἐντολῶν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Περὶ οὐδενὸς τῶν πολιτευομένων δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ τσαύτης πεποιθήσεως ὅτι δι' οὐδενὸς πλαγίου μέσου οὐδέποτε ἐπεδίωξε προαγωγὴν καὶ δημοτικότητα, ὅσον περὶ τοῦ Δημητρίου Λοράνδου. Οὐδεὶς τῶν καθ' ἡμᾶς πολιτευομένων, ὅσον ὁ Δημήτριος Λοράνδος, προήχθη εἰς πολιτικὴν θέσιν περιβλεπτοῦ παρὰ τῆς αὐθιγότητος καὶ ἐνθουσιώδους προαιρέσεως τοῦ τόπου του, — καθότι ἐὰν τινὲς, ἐκ τοῦ πλησίον διακρίνοντες τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ ἰκανότητα, καὶ τὰς πολλὰς ἀρετάς, αἵτινες ὑπεδείκνυντο αὐτὸν ὡς ἄριστον δημόσιον ἄνθρωπον, ἔσχον τὴν πρωτοβουλίαν νὰ κατστήσωσιν αὐτὸν γνωστότερον πρὸς τοὺς συμπολίτας του, ἢ ἀξιεπίαιος αὐτῇ πρόθεσις εὐλόγη ἀπάντησις προσκόμματα, ἐπειδὴ ὁ νοῦμος καὶ φιλάγαθος λαὸς τῆς Κερκύρας μετὰ προθυμίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐνηγκαλίθη νέον διαπρέποντα ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπὶ ἀγνότητι αἰσθημάτων. Ὅθεν ἡ πόλις αὐτῆ, ἐν τῷ βραχεῖ διαστήματι τριῶν ἐτῶν, κατὰ τρεῖς ἐπανεληγμένους ἐτλογὰς, ἀνέδειξεν αὐτὸν ἀντιπρόσωπόν της, μ' ὅλον ὅτι κατὰ τοῦ ἐλλογικοῦ ἐκείνου ἀγῶνα ὁ μακαρίτης οὐδόλως ἐνήργει ἢ ἐφρόντιζεν ὑπὲρ τῆς ἐκαστοῦ ἐπιτυχίας, ἀπ' ἐναντίας βαρέως ἔφερεν τὴν ἀποτυχίαν τῶν φίλων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς, ἐν τῇ ἄρᾳ μετριοφροσύνης του, ἔκρινε καταλληλοτέρους νὰ ἐξυπηρετήσωσιν τὰς πολιτικὰς ἰδέας, ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ὁποίων ἔτασεν ἑαυτὸν ὡς ἀφηνῆς στρατιώτης. — Ἀνέφερον τὴν ἄκραν μετριοφροσύνην του ἥτις δὲν προήρχετο ἐκ τῆς μὴ συναισθήσεως τῶν ἰδίων αὐτοῦ δυνάμεων, ἀλλὰ ἐκ τῆς γενναίας ἐλπίδος, ἣν ἔστρεφεν, ὅτι ἄλλοι κάλλιον αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ προΐστανται τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος — ἡ δὲ μετριοφροσύνη του αὐτῆ ἐκάλυπτεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν πολλῶν μέρος οὐχὶ μικρὸν τῶν ἀπείρων πλεονεκτημάτων, τὰ ὅποια ἐξετίμων οἱ μετ' αὐτοῦ εὐτυχήσαντες νὰ συνεργασθῶσιν, καὶ ὅτινες ἤδη ἀπρακτῆστοι αἰσθάνονται τὴν στέρησιν οὐ μόνον τοῦ ἀγνοῦ πολίτου, τοῦ ἀληθοῦς φίλου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόλειαν ἀνδρὸς κατέχοντος καὶ ἐπιστήμην πολιτικὴν, καὶ ἀπαραιτήτως ἐνέργειαν ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν ἰδεῶν του, σπανίαν δὲ καθαρότητα κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν τε προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, ἀποκτηθεῖσαν οὐχὶ διὰ μακροχρονίου πείρας, ἀλλ' ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἀντιλήψεως, ἥτις ἐσχηματίζετο ἐν αὐτῷ καθαρὰ καὶ ἀλόγιστος, καθότι μετὰ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης δικνοίας καὶ τῆς πραγματικότητος οὐδέποτε παρεμβάλλετο οὔτε σκέψις πλαγία οὔτε πάθος τι ἀτομικόν, ὅπως παραβίασεν τὴν ὀρθὴν κρίσιν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων. Καὶ ἀληθῶς ἀμνηστῆς τις θέλων νὰ ἀνακαλύψῃ ἐλάττωμά τι ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων ἀρετῶν τοῦλάχιστον ὅσοι τὸν Δημήτριον Λοράνδον γνωρίζοντες ἐκ τοῦ πλησίον ἐξετίμησαν τὰ εὐγενῆ ἐλαττήρια, ἐξ ὧν αὐτὸς ἐκινετο καθ' ὅλος τὰς πράξεις αὐτοῦ, πάντες συνομολογοῦσιν ὅτι ὁ μακαρίτης ἦτο τύπος τέλειος πάσης κοινωνικῆς ἀρετῆς. Καὶ ἐὰν ἡ ἐκλεκτὴ αὐτῆ ἀτομικότης ἐφαίνετο κατὰ τι ἐλλειψὴς, ἢ ἔλλειψις αὐτῆ προήρχετο ἐξ ὑπερβαλλούσης εὐκισθησίας, ἐκ τῆς εὐκισθησίας ἐκείνης, ἥτις ἀνυπομόνω ἐπιδιδῶκει τὸ γενικὸν καλὸν, μὴ βλέπουσα δὲ τοῦτο πραγματικοποιούμενον δυσφορεῖ καὶ λυπεῖται, οὐχὶ ἐκ φιλοδοξίας, ἀλλὰ ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ἐπιθυμίας νὰ κατισχύσῃ τῶν παντασίδων προσκομμάτων, τὰ ὅποια ἐν τῇ πογκματικότητι παρεμβάλλονται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀγαθόν.

Τοιαῦτα ὑψηλὰ προτερήματα κατέστησαν τὸν Δημήτριον Λοράνδον ἀγαπητὸν καὶ σεβαστὸν, οὐ μόνον ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ τυχῆτι πατρίδος του, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπου ἐπέπρωτο προώρως νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του, καὶ ὅπου ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ του πανταχόθεν ἐξεδηλώθησαν ἀπόκλητοι εὐλογοίαι, ἐκφράσεις λύπης καὶ συμπαιθείας πρὸς τὸν μακαρίτην, ὅστις καὶ ἐκεῖ κατέλιπε πολλοὺς φίλους ἐκτιμώμενους τὴν παιδείαν του καὶ τὴν ἄδολον φιλοπατρίαν του.

Ὁ βίος τοῦ ὑψηλοῦ βραχυχρόνιος, ἀλλὰ ἀρεσκῆς, καὶ ἀνεπίλητος ἢ ζῆλια, ἣν ὁ τόπος ἀπέθετο ἐπὶ τῆς στερησεῶς του, μετ' ἧς, ἐὰν δὲ τις δύναται ἐν τοιαύτῃ ἀπωλείᾳ νὰ ὑπάρχῃ παραμυθία, αὐτῆς αὐτῆ συνίσταται εἰς τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοιαύτης ἀτομικότητος, συνειδήσεως ἐν ἑαυτῇ τοσαύτας ἀρετάς, δὲν ἦτο τι τυχαίον, ἀλλὰ τιμὰ τὰ μέγιστα τὴν κοινωνίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ αὐτῆ παρου-

σίασθη, τοσούτω μᾶλλον, ὅσο ἡ κοινωνία αὐτῆ ἐξετίμησεν δεόντως τὰς ἀρετάς ἐκείνας, ἀνεβίβασεν τὴν ἀτομικότητα ἐκείνην εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς τιμῆς, ὡς εἰ ἤθελεν ἐν τῷ Δημητρίῳ Λοράνδῳ νὰ χριστήσῃ εὐελπίς ἀστὴρα φαιένον, πρόδρομον ἐτέρων ὁμοίων του, μελλόντων νὰ καθωρραίσωσιν, ὑπὸ αἰσιωτέρους αἰῶνας, τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα.

Τὴν κατωτέρω περιπαθστάτην ᾗδὴν προῖον τῆς εὐκισθητικῆς καὶ ποιητικῆς καρδίας προοιλοῦς, εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος ποιητοῦ, μετὰ συγκινήσεως καὶ προθυμίας πολλῆς καταχωρίζομεν ἐν τῇ «Εὐθύνη». Καὶ ἡ ᾗδὴ αὕτη ὡς καὶ ἄλλη ἐπὶ ὁμοίου θλίβεροῦ ἀντικειμένου, πρὸς διετίας κοσμησάσα τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ταύτης, εἰσὶν ἔργα διακεκριμένου καὶ ἀγαπητοῦ ἡμῶν φίλου τοῦ κ. Στυλ. Χρυσομάλη, ὅστις καὶ τοι ὑπὸ βραρυτάτης καὶ αὐτὸς κατεχόμενος θλίψεως διὰ τὴν ἀπόλειαν πολυτίμου ἀδελφικοῦ φίλου, — τοῦ Δημητρίου Λοράνδου, ἐδυνήθη ἐπὶ μικρὸν νὰ καταστείλῃ τὴν πρὸς τὴν θλίψιν ἀκαθεκτὸν τάσιν, διὰ νὰ προσφέρῃ διὰ τῆς φιλίας ταύτης πρὸς τὴν γλυκυτάτην μνήμην προσφιλεστάτου καὶ ἀτυχοῦς φίλου, ἐλάχιστον ἀγάπης καὶ πόθου φόρον.

Εἰς τὸν ΘΑΝΑΤΟΝ
ΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΛΟΡΑΝΔΟΥ
ΩΔΗ

Τὴν ὥρα ποῦ τὸ πνεῦμα σου νικῆθηκε τὴν πάλιν
ἀπὸ τὴν μαύρην ἀπελπισίαν — τῆς κρίσις τὸ βιβλίον
Μόλις τὸ κρίμα ὁ ἀρχάγγελος ἠσμεῖσας, καὶ πάλιν
Πάλιν θρηνηῶντας τὴν ἄσπερον μ' ἐνα τοῦ δάκρυ θεοῦ.

Κι' ὅταν ἐπίταξε ἡ ψυχὴ — τὴν ἀγρία ἀνεμοῦλα
τοῦ κόσμου τούτου φεύγοντας — τὸ αἰῶνον μεγαλείον,
Μύριοι Χρυσόπτεροι μαζῆ ἀνοίξαν τὴν ἀγκάλην,
Κι' ἀστράφτοντες σοῦ δόσανε τ' ἀθάνατον βραβεῖον.

Τώρα ποῦ αὐτοῦ, θεοὶ ποῦλι, ἔσπεραντο αἰθέρα
Παῖς, γλυκὴ καὶ ἥσυχ' ἄν τῆς ἀγῆς ἀγνιδία,
ἀπὸ μίαν σφαῖρα ἀνέσπερον ἢ ἄλλη παρομοία σφαῖρα,

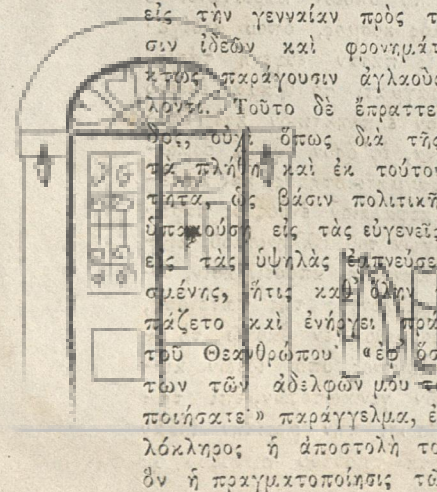
Εἰς τὴν θλιμμένην Ἑλλάδα σου γίνου κι' ἀπὸ 'κει ἀσπίδα
ἀπὸ τὴν συχὰ μελίτταν ἔς τὸν Ἰψιστον Πατέρα
Μὴν λησμονήσης ἀπ' αὐτοῦ τὴν μαύρην σου πατρίδα.

Διάφορα.

Ἐν ταῖς Ἀθηναῖς Ἐφημερίσιν εἶδομεν ὅτι ἡ σύνοδος ἐξέδωκε τὴν περὶ τῶν Ἀρχιεπισκόπων ἀπόφασιν τῆς θέτουσα αὐτοῦ εἰς τριετὴ ἀργίαν καὶ ἀποχὴν πάσης ἱεροπραξίας τὴν ἀπόφασιν δ' αὖτως ταύτην ἠρνήθη νὰ υπογράψῃ ὁ παρὰ τῆς συνόδου Β. Ἐπίτροπος κ. Φραερίτης.

Ἐπὶ τὸν τίτλον «Σπυρίδης» ἐξεδόθη μετὰ γελοιογραφικῶν σατυρικῶν ἐνταῦθα ἐφημερίδων, ἥτις καθὼς ἐξοργίζονται ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς της, σκοπεύει νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ δημοτικού συμβουλίου. Ἐν πάσῃ ἄλλῃ κοινωνίᾳ ἴσως εἶδνατο ἀταράχως νὰ ἐξέρηται τοιαύτη ἐφημερίς ἐνταῦθα ὅμως ὅπου ἄλλαι προγενέστεραι τοῦ εἶδους τούτου ἐφημερίδες συνετάρραξαν τὴν κοινωνίαν μας καὶ ἐξῆλθον τῶν ὁρίων πάσης ἀληθοῦς καὶ καλῆς ἐφημερίδος, ἢ ἐκδοθεῖσα ἄτι ἐφημερίδων κακῶν ἐπροξένησεν καὶ δικαίως ἐντύπωνσιν. Τὸ καθ' ἡμᾶς τὸν σκοπὸν τῆς νέας ταύτης ἐφημερίδος, οὐδαμῶς τὸν βλέπομεν, ἠθέλομεν δὲ εὐκρινῶς εὐχρηθῆ ὅπως μὴ ἴδῃ τοῦ λοιποῦ τὸ φῶς, καθόσον ἤδη ὀπό τε τὰ πάθη κατηνύσθησαν καὶ ἡ κοινωνία μας ἀνέκυψε καὶ ἤσυχος διατελεῖ, πολὺ ὀχληρὸν εἶναι νὰ ἐρχωνται νὰ ταράττωσιν αὐτὴν τοιαῦται ἀνοήσιαι ἐφημερίδες αἵτινες μακρὰν τοῦ νὰ προξενώσιν ὠφέλειαν, ἀπ' ἐναντίας συντείνωσιν νὰ ἐξίπτωσι τὰ πάθη καὶ νὰ φέρωσι διχονοίας διότι εὐλόγως ὁ νόμος νὰ ἐνοήσῃ κατὰ τί εἶναι ἄξιον σατυρισμῶν ἐπὶ ἐντομῶν καὶ ἀνεπίλητοι, οἱ ἄλλοι δὲ ἔχουσιν ἐλάττωμά τι εἶναι ὅτι ἠθικῶς καταδικάζονται ἀποκοπῆς τῶν ἡρώων, κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν ἀποκοπὴν καὶ ἐξορία τῶν μύροισιν τῶν τῶν αὐτῶν συνειδήσεων νὰ εἰπωμεν καὶ δι' ἄλλους ἀξιοτίμους συμπολίτας μας, ὅπως ἀνοήσιως σατυρίζομενοι ἐν τῇ ἐκδοθείσῃ ἐφημερίδι.

— Ἀρχίζομεν νὰ πιστεύομεν ὅτι μικρὰ ἢ δια-



ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΛΛΑΤΟΥ ΑΙΕΤΟΥ

φορά μεταξύ της κυβερνήσεως Βουλγαρίας και Κουμουνδουρο-Ζάλην καθόσον αφορά την δημοσίαν υπηρεσίαν. Απελύθη δ' αμερόληπτος, ικανός και διακεκριμένος Γραμματέας της Νομαρχίας κ. Άγις Κλεομένης όπως τοποθετηθή εν Ζακύνθω δ' Οωμόπουλος! Η κοινωνία μας μετά πολλής λύπης ήκουσε την τοιαύτην όλως άδικον και φατριαστικην παύσιν, καθόσον δ' κ. Κλεομένης επί έν έτος ένταύθα διεκρίθη διά τώ άκέραιον και φιλοδικιον του χαρακτήρος του και την αξιοπρεπή και εύγενή συμπεριφοράν του, εις ουδένα ουδέποτε δού; την ελαχίστην αφορμήν παραπτώου. Έπάλληλος άρχαιος και πεπειραμένος, άνταμείβεται από τόν συνταγματικόν και φιλοπροοδευτικόν Κουμουνδουρον διά πάσας. Ηκούσαμεν ότι την απόλυσιν αυτού προσκάλεσεν δ' κ. Ξενοφών Βαλαωρίτης, καθόσον Νομαρχεύοντος του κ. Κλεομένου; έπετιμήθησαν και έραταιώθησαν παρ' αυτού πράξεις τινές του Έπίρχου Λευκάδος, άνήκοντος εις τόν κ. Βαλαωρίτην έχομεν δικαιον λοιπόν να λέγωμεν ότι μικρά, ελαχίστη άν όχι ίση, ή διαφορά μεταξύ Βουλγαρίας και Κουμουνδουρο Ζάλην. Ας ίδωμεν τί θα άπαντήση τώ «Έθν. Πνεύμα».

— Αρίχθησαν κατ' αυτάς έξ Ιωαννίνων οι Τζαμαλβές Διευθυντής της άλληλογραφίας του Βιλαετίου Ιωαννίνων, Μουσταφά Χελκι Έφέντης πρώην πρόεδρος του Έρετίου των Έμποροδικών, Όμερ Βέης βοηθός του Οικονομικού Έφόρου Ιωαννίνων, και Σπυρ. Βασιλειάδης δικηγόρος, παύθεις διότι προσεφέρθη να υπερασπισθή την κοινότητα Μετσόβου άπέναντι των απαιτήσεων των αδελφών Τζανάκκ. Απαντες ούτοι μεταβαίνουν εις Κωνσταντινούπολιν ως πληροροφούμεθα όπως εκεί διά της άρμόδιου οδού, ίδια έκαστος διαμαρτυρηθή δι' άδικίας ενεργηθείσας κατ' αυτών υπό του Βελή Χουσή Πασά και καταδείξωσιν εις την κυβέρνησιν διαφόρους παρανομίας και αυθιαιρείας αυτού, ως και καταχρήσεις των περι αυτών. Έάν αι έξ αυθεντικη; πηγής, διαβιβασθίσει ημίν πληροφορίας αυτίας έχουσιν άληθείας, πιστεύομεν ότι ή Κυβέρνησις του Σουλτάνου ιδίως εις τās περιστάσεις ταύτας, θέλει πρὸς παραδειγματισμόν αυστηρώς τιμωρήσῃ τούς ενόχους και ικανοποιήσῃ τούς άδικως καταδιωθέντας, πείση δέ ούτω τούς εναντιοφρονούντας ότι αι νέαι μεταρρυθμίσεις δέν είναι νεκρόν γράμμα ή ερωνεία πρὸς τούς Ευρωπαίους.

— Απέβησεν εν Αθήναις δ' Ιατρός, Άλέξανδρος Σταματόπουλος εκ Λευκάδος. Ο αποθανών επί μακρόν την Ιατρικην εν Περσίαις σπουδάσας και εν διαφόροις τῆς Ευρώπης νοσοκομείοις υπηρετήσας, ήτο έφ' όσον εξήσκει την επιστήμην του άριστος Ιατρός, έγραψε μάλιστα γαλλιστί και διαφόρους επιστημονικάς και άξίας λόγου διατριβάς. Διεκρίνετο δ' μακκρήτης ουχι μόνον διά τās επιστημονικάς του γνώσεις, αλλά διά την μεγίστην αγαθότητα της καρδιάς του. Γλυκός, ευπροσήγορος, έλεήμων και ως Ιατρός και ως πολίτης ήγαπάτο παρ' όλων εν γένει άνιμιχθείς εν τῇ πολιτικῇ και έκλεχθείς πληρεξούσιος εκ Λευκάδος εν τῇ Έθν. συνέλευσει και βουλευτής πολλάκις, διεκρίθη διά τῶ πατριωτικά και φιλελεύθερα φρονήματά του, πολιτευθείς άείποτε τιμῶς και εν συνειδήσει και πατάξας την δουλοπρέπειαν και τώ άντελεύθερον σύστημα γενικῶς και έπαρχικῶς. Ούτω διά τώ θανάτου αυτού ή οικογένεια Σταματοπούλου εν δίλω διαστήματι διπλῶν υπέστη τραύμα. Τόν θάνατον του Άλεξάνδρου Σταματοπούλου και ή ημετέρα κοινωνία μετά πολλῆς Ολίψεως ήκουσε, καθόσον δ' μακκρήτης επί πολλά έτη μετελθὼν ένταύθα τώ Ιατρικόν επίγγελμα του μετά διακρίσεως, ακούρατος και φιλάθρωπος, πολλούς εθεράπευσε και εβοήθησε πάσχοντες και πτωχοῦς, ώστε άπήλυεσ γενικῶς, άγρίως και πολύψευς.

Μετ' έστίαη παρ' του κ. Εισαγγελέως τῶν ένταύθα Πρωτοδικῶν ένυπόγραφος άπάντησις εις όσα κατ' αυτού έγραψεν δ' «Επόπτης». Την άπάντησιν ταύτην θέλομεν δι' έλλειψιν χώρου, καταχωρήσει εις τώ προσεχές σημειούμεν μόνον έκταύθα ότι την μήνυσιν τῶ Μπούκ κατ' του κ. Εισαγγελέως εν απέρβην ένταύθα παρ' έπίταις Εισαγγελέως, απέβησε και δ' Εισαγγελεύς του Άρείου Πάγου εις έν έγινετο προσφυγή εκ μέρους του Μπούκ.

— Τὸ εν Πάτραις σωματείον των οίνοπνευματεμῶρων, τῆθεν υπό την προστασίαν των Άγίων

Αποστόλων, επ' όνόματι των οποίων άνήγειρε και καλλιτεχνικώτατον ναόν, διοργανώθη κατ' αυτάς και συνετάχθη εις τοιοῦτον τρόπον, ώστε, όντως, ανυψώθη εις ήθικόν πρόσωπον, επιδικῶν τούς πλέον αγαθοεργούς σκοπούς, ήτοι την περιθαλψιν άπόρων οικογενειῶν, την αποκατάστασιν όρφανῶν και την εις τὰ βιομηχανικά έκπαίδευσιν νέων. Δέν δυνάμεθα ή από καρδιάς να χαιρετήσωμεν τώ σωματείον τουτο. Και τὰ κατή έκκστα μέλη αυτού, εν γένει, και τὰ του διοικητικού συμβουλίου, ιδία, μάς υπόσχονται ότι εν πάσει θυσία και εν διακαεί ζήλω θέλουσιν εργασθῆ υπερ τῆς ευδότησεως της καλής ύπόθεσεως, ή; τὰ θεμέλια αυθόρμητοι έβρίψαν διά τώ καταστατικῶ των. Ο συνεταιρισμός ούτος, όστις τιμῶ την πόλιν των Πιτρῶν και δείκνυσιν ότι εις ταύτην ένυπάρχουσι τὰ σπέρματα ζωῆς, και προόδου παρορμῶ τόν φιλόσοφον πολιτικόν, ν' αναζητήση και αποκαλύψῃ την ανάπτυξιν και τώ αγαθόν μέλλον της πατρίδος εις τὰ άγνά του λαού στοιχεία και όχι εις τόν βόρβορον των πολιτευομένων, ούτινες έξαντλοῦσι την διάνοιχν και τās ενεργείας των εις την εξυπρέτησιν ποταπῶν συμφερότων. Έλπίζομεν ότι δέν υπάρχει ανάγκη παρορμήσεως εκ μέρους μας όπως και τὰ λοιπα σωματεία εν Πάτραις και τὰ εν ταις λοιπαίς του κράτους έπαρχιαίς ακολουθήσωσι την εύγενή πρωτοβουλίαν των οίνοπνευματεμῶρων Πιτρῶν, και διά του συνεταιρισμένου συνεταιρισμού των, του ισχυρού τουτο κοινωνικῶ μοχλῶ των καθ' ήμάς χρόνων, συντελέσωσι και ταύτα εις την ανάπτυξιν της κοινωνικῆς προαγωγῆς και ευθυμίας, αι τύχη της οποίας δέν πρέπει ν' αφηθῶσιν εις την πενιχράν, ειμή τι άλλο, κυβερνητική πρόνοιαν.

— Εν ταις αθηναϊκαίς έφημερίσι μετά λύπης ανέγνωμεν, ότι δ' σεβαστός ημών φίλος και γνωστός Ιατρός Άλέξανδρος Σταματόπουλος Λευκάδος έτελεύτησε κατ' αυτάς εν Αθήναις. Ο μακκρήτης, διατελέσας πληρεξούσιος και βουλευτής πολλάκις, κατὰ βίθος δέ κατέχων την επιστήμην, ήν φιλανθρώπως εξήσκει, ήτο τύπος αγαθωτάτου πολίτου και χαρακτήρος εκ των σπανιωτέρων. Πάντες δέ οι γνωρίσαντες εκ του πλάσιον τῶν πολύτιμον τουτον φίλον ουδέποτε θέλουσι λησμονήσει την ειλικρίνειαν και τώ άδολογῆ της ψυχῆς του. Χύνοντες ήθεν και ήμείς εν φιλικόν δάκρυ επί του τάφου του μεταστάντος, εύχόμεθα ίνα δ' εὖσπλαγγνος Δημιουργός του παντός αναπαύσῃ την ψυχῆν αυτού εν σκηναίς δικαίων. (Μοχλός Ζακύνθου)

Εξωτερικά.

— Εν τῇ Ερζεγοβίνη επίκεινται νέοι άγῶνες, διότι δ' Μουκτάρ πασάς θα άποπειραθῇ τώ δεύτερον να Εισκομίση τροφάς εις Νιζίκ, διερχόμενος τās κλεισώρειας της Δούγας, ένθα είναι ώχυρωμένοι οι επαναστάται. Εν Βοσνία ή επανάστασις επιτείνεται, διότι οι ουτόθι χριστιανοί λαμβάνουσιν εκ Σερβίας πολεμοφόδια και τροφάς. Κατὰ τώ «Πιστοῦν Λόυδ» εν τῇ τελευταία περι τώ Γράχοβον συμπλοκή εκυρίεσαν όκτώ πυροβόλα.

— Η ύπουργική βιεννάια έφημερίς «Πολιτική Ανταπόκρισις» συγκεφαλαίοι τās έχάτως εν Βοσνία και Ερζεγοβίνη διαδραματισθέντα διά ζοφερῶν χρωμάτων. «Σπαραξικάρδιοι (λέγει) έπέρχονται άλληπαλλήλως ειδήσεις εκ των βοσνικῶς μεθορίων. Εν τῷ μεγάλῳ δάσει της Πούνγας κρύπτονται 1500 επαναστάται υπό τόν Βαγιαλίτσαν μάτην απεπεράθησαν οι Τούρκοι να τούς κικλώσωσι, διότι και πολυαριθμότερους εὔρον τούς αντιπάλους και όπλα χειριζόμενους καιριώτερα. Κατ' επιταγήν της κεντρικῆς διευθύνσεως, όπου οι επαναστάται δέν δύνανται να διαμείνωσιν ανενόχητοι, άμέσως έπειθεν άπέρχονται, άφ' οῦ πρώτον πάντα παραδώσιν εις το πῦρ. Στῆλιν πυρός και καπνοῦ ανέβητον εις τόν ουρανόν επί τινάσι ημέραις υπαῦθ' Ηροδότας Κωσταίνιτσας ένθα επυροπολήθησαν 100 κώμαι. Μιμούμενοι τώ παραδειγμα του βῶσ σου Ροστοφίν οι επαναστάται έχουσιν από

φασιν μηδέν να καταλίπωσιν ένδεχόμενον να ώρελήση πως τούς Ρόθωμανούς. Φόβος ού πάρχει μήπως υποστῶσι την αυτήν τύχην και οι πόλεις. Άλλαι συμπλοκαι έγινόντο συγχρόνως εν Πριγεδώρ τώ ώχυρωμένον τουτο χωρίον δέν θα κυριεύωσιν οι βαγιάδες διότι άμοιροῦσι πυροβόλων. Απαντες οι Τούρκοι εκ των περιχώρων προσέφυγον εις την πόλιν, ήτις μετ' ολίγον θα πάθη υπό έλλείψεως τροφῶν. Μία όκτασίτου, τιμωμένη συνήθως αντί 30—35 παράδων, μόλις αγοράζεται σήμεραν 100. Ο άγῶν διεδόθη και εις τόν νομόν Τραβνικ, ένθα οικουσιν εὔποροι και άριστα έξωπλισμένοι Καθολικοί, επόμενοι εις τὰ νεύματα του Φραγκισκανῶ Φράγγιο. Έάν κυριεύωσιν τῷ Τραβνικ, θα γίνωσι μετ' ολίγον κύριοι και του Σεραγέβου. Τῇ 19 προσεπάθησαν 1500 τακτικοί και άτακτοι να κυριεύσιν εκ νέου τώ Ούάτς επιθέμενοι κατ' αυτού άμφοτέρωθεν, άλλ' άπεκρούσθησαν μετά δίωρον μάχην άπολέσαντες 27 νεκρούς και τραυματίας. Τώ χωρίον όλον έγινετο παρανάλωμα του πυρός. Εκ δέ της Ερζεγοβίνης άγγέλλεται ότι οι επαναστάται πραγματικῶς έχον κικλώση παρὰ τās στενά της Δούγας τόν Μουκτάρ Πασά. Ο στρατηγός ειχε περιέλθει ειχε περιέλθει εις μεγίστην άμηχανίαν άφ' οῦ αυτός μεν έπιθε δύο ήττας τῇ μεγάλῃ παρασκευῇ και τῷ μεγάλῳ σαβάτῳ, ειχε δέ άποκρουσθῇ τῇ κοριακῇ του Πάσχα ή από του Νιζιτς ξεξελθοῦσα φρουρά. Ολος ο στρατός του εκινδινδύνεουσε να γίνῃ αιχμάλωτος κατὰ καλήν του μοίραν όμως οι επαναστάται δέν είχαν πυροβόλα, έξεβίασαν δέ την όδόν των οι Τούρκοι διά της λόγρης εν τούτοις άπώλεσαν όλας τās τροφάς, πολλά υποζύγια και πλείονα όπλα. Κατὰ τās σλαβικῶς πηγῶς εκ 25 ταγματῶν άπόλωτον τὰ ήμισσα. Κατὰ την αυτήν «Πολιτικῇ Ανταπόκρισιν», εάν μη τύχη εκχαίρου βοθησίας, ή φρορα του Νιζιτς, δέν δύναται να παρατείνῃ την άμυναν πλέον των 15 ήμερών.

— Η «Εθνική Γνώμη» των Παρισίων έδημοσίευσεν υπό την έπιγραφήν «Ελλάς και Τουρκία» κύριον άρθρον, ένθα λέγει ότι τὰ εν τῇ Ανατολή συμβαίνοντα δέν δύνανται να μη συγκινήσωσι τούς Έλληνας, ούτινες δικαιούνται να προσδοκῶσι «μεγάλας και δικαίας επανορθώσεις». Η γνώμη λέγει ότι τώ ελληνικόν έθνος υπέστη μεν μείζονα δεινά παντός άλλου εν τῇ Ανατολή λαού κέκτηται όμως πάντας τούς όρους βίου πεπολιτισμένου και προεξάρχει εν τῇ Ανατολή διά τε την έμπορικῇν βιομηχανικῇν και την καθ' όλου πλουτολογικῇν θέσιν του. Η διπλωματία δέν δύναται να άρνηθῇ τῇ Έλλάδι την προσήκουσαν τοπικῇν έκτασιν εν περιπτώσει δέ άνατροπῆς των καθεστώτων, ή Έλλάς δικαιούται να λάβῃ την Θεσσαλίαν, την Ηπειρον, την νότιον Άλβανίαν, την Μακεδονίαν και τās νήσους, επί πάσι την Κρήτην, την Λήμνον, την Σαμοθράκην και την Θάσον. Του άπαιτεί δ' πολιτισμός και τώ ιστορικόν δικαιον, διότι τώ ελληνικόν έθνος πρωταγωνιστεί εν τῇ ήλλυρικῇ χερσονήσῳ «Η έκτακτος άναπτυξις του ελληνικῶ τύπου, ή επίδοσις της ελληνικῆς γλώσσης, ήτις είναι ισχυρότατος μοχλός πολιτικῶ προσηλυτισμοῦ, ή άπαράμιλλος έμπορικῇ ικανότης των Έλλήνων, ουδεμίαν επιτρέπουσιν άμφιβολίαν περί του ποσορισμοῦ της ελληνικῆς φυλής». Τῆστι και άλλι πολλή λέγει ο έρ της Έλλάδος ή «Γνώμη» των Παρισίων. Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΑ ΕΝ Τῷ Εὐξείνω Πόντῳ 31 πολυμικῶ πλοία της, ήτις δέν ταύτα εὔρωπαικα, μετα τήν άκρίσει τῆς περι ουδετερώσεως του Εὐξείνου δικτάζεις της παρισιανῆς συνθήκης, φέρουσι 3,200 ναύτας και 314 αξιωματικούς.

— Ο Κ. Ράδοβιτς, πρό μικροῦ ἐπανελθῶν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Βερολίνον ἵνα ἀναλάβῃ προσκαίρως τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου, ὑπέβαλεν, ὡς βεβαίηται, πρὸς τὸν πρίγκιπα Βίσμαρκ μακρὰν ἔκθεσιν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα ἀφηγεῖται τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόοδον τοῦ τόπου, ἐκφράζει δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐν περιπτώσει ἐνδεχομένης λύσεως τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ περιπλοκῶν, οἱ Ἕλληνες θὰ διαδραματίσωσιν ἐπιφανὲς πρόσωπον. Ο Κ. Ράδοβιτς ἀποφαίνεται ὅτι τὸ μέλλον τῆς Ἀνατολῆς ἔγκειται ἐν ταῖς χερσὶ τῶν Ἑλλήνων.

— Κατὰ τὸν ἡμιπέσημον ἐκ Βερολίνου ἀνταποκριτὴν τῆς «Γενικῆς Ἐφημερίδος» τῆς Ἀυγούστου, ὁ Κ. Ράδοβιτς ἐκθειάζει, ἐν τοῖς διπλωματικοῖς κύκλοις, μετὰ πλείστου ὄσου ζήλου, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν νοημοσύνην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, λέγει δὲ τοῖς πᾶσι μεγαλοφώνως ὅτι δὲν ἤλπιζε νὰ εὔρη παρὰ τοῖς Ἕλλησι τοσαύτην καὶ τηλικαύτην πολιτικὴν ἀρετὴν. Ἡ γνώμη τοῦ Κ. Ράδοβιτς ἔχει μεγίστην βαρύτητα ἐν Βερολίνῳ οἱ δὲ περὶ Ἑλλήνων ἐγκωμιαστικοὶ αὐτοῦ λόγοι ἐνεποιήσαν πρὸς τοὺς αὐτόθι διπλωμάτας ἰσχυρὰν αἴσθησιν.

— Τὰ πράγματα φαίνονται σήμερον εἰρηνικώτερα, εἰς τοῦτο δὲ συνέτεινεν οὐκ ὀλίγον ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου «Ἀγγελιαφόρου» τῆς Πετρούπολεως γενομένη δῆλωσις ὅτι αἱ μεγάλαι δυνάμεις εἶναι καθ' ὅλα σύμφωνοι ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων καὶ ὅτι ἐνεκα τῶν παραστάσεων τῶν πέντε μεγάλων

δυνάμεων, ἡ Υ. Πύλη ἀπέθετο πᾶσαν φιλοπόλεμον ὀργὴν κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου. Φαίνεται ὅτι αἱ μεγάλαι δυνάμεις προσπαθοῦσιν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ διενεργήσωσιν τὴν αὐτονομίαν τῆς Ἑρζεγοβίνης καὶ τῆς Βοσνίας. Ἡ Ῥωσσία, ὡς βεβαίηται, ἀπεφῆνατο ὑπὲρ τῆς προσαρτήσεως τῆς Ἑρζεγοβίνης εἰς τὸ Μαυροβούνιον. Λέγεται δὲ μετὰ τινος θετικότητος ὅτι πρόκειται νὰ συγκροτηθῇ ἐν Πετρούπολει Σύνοδος, προωρισμένη νὰ ρυθμίσῃ ὀριστικῶς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα.

— Ἐκ Βελιγραδίου ἀναγγέλλονται καθ' ἐκάστην ἀκατάπαυστοι πολεμικαὶ παρασκευαί. Ἀπὸ πολλῶν μηνῶν οἱ Σέρβοι ἐλαύνουσιν εἰς τὰ σύνορα, κομίζοντες «τεράστια πυροβόλα καὶ ἀνεξαντλήτους τροφάς» — καὶ ὁ μὲν ἰστάμεθα ἐτι καὶ σήμερον ἐν τῷ αὐτῷ πάντοτε σημείῳ! Ταῦτα πάντα προσημαίνουσιν ἄρα γε τραγικὰς ἢ κωμικὰς σκηνάς; Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ὁ πόλεμος κηρύσσεται μετ' ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἀκριβῶς τῇ 22/4 Μαΐου ἤτοι κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Οἱ πλείστοι ὁμῶς ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ πολεμικὴ κίνησις τῆς Σερβίας γίνεται δῆθεν ἐπὶ ἀπλῆ ἐπιδείξει, καὶ ὅτι εἶναι πολὺ πιθανώτερον οἱ Τούρκοι νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Σερβίαν ἢ οἱ Σέρβοι εἰς τὴν Τουρκίαν. Κατὰ τὴν «Πολιτικὴν Ἀνταπόκρισιν» τῆς Βιέννης, αἱ παρὰ τὰ τουρκικὰ σύνορα σερβικαὶ κωμπούλεις ὄχυροῦνται ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς ὑπεράσπισιν τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ ἐὰν οὗτος ἐξερχόμενος τῶν ὁρίων, νικηθῇ ὑπὸ τῶν Τούρκων.

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΣ

Ἐμμετρος Μετάφρασις Ἰακώβου Πολυλά. Τεῦχος πρῶτον, περιέχον τὰς ῥαψωδίας Α — Ζ'. Ἀθήνησι 1875. Τύποις Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων.

Τιμᾶται φράγκων τριῶν. Εὐρηται παρὰ τοῖς ἐνταῦθα Βιβλιοπώλαις, Χαραλάμπω Παδοβάνῳ (πρῶτην Δημητριάδῃ) καὶ Γιοτοπούλῳ.

Ἐκ τῶν πισστηρίων τοῦ ἡμετέρου Τυπογραφείου ἐξῆλθεν ἡ Φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους κατὰ Α. Fouillée ὑπὸ Π. Βράϊλα Ἀρμένη, καὶ πωλεῖται πρὸς φραγ. 2 παρὰ τῷ ἰδίῳ Τυπογραφείῳ.

Ὁ ὑπεύθυνος Συντάκτης Ἰάκωβος Κάος.

Τυπογραφεῖον Η ΙΟΝΙΑ.

DIFFIDATE
dei
CONTRAFACCIMENTI

LE VERE E LEGITIME

**PILLOLE
BLANCARD**

Com Ioduro di Ferro inalterabile

APPROVATE DALL' ACADEMIA DI MEDICINA DI PARIGI

GUARISCONO le scrofule, la povertà di sangue, l'anemia,
AIUTANO alla formazione delle giovani,
FORTIFICANO le costituzioni deboli o debilitate, etc., etc.

Esigete la nostra firma qui
annessa appiede di una etichetta
verde:

Blancard
Farmacista, rue Bonaparte, 40
PARIGI

Deposito generale in Corfou:
Farmacia DESILLA fratelli.

Μετ' ἐπαίνων ἔγκρισις ὑπὸ τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας.

QUINA LAROCHÉ

ΧΡΥΣΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣΗΜΟΝ καὶ ἑπτανοῦ τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας Ἀμοιβὴ 16,000 φράγκ.

(ΚΙΝΑ ΛΑΡΟΣ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ)

ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ δυναμοποιῶν, τονικὸν καὶ ἀντιπυρετικόν, (ἐντελεῖς ἐκχυμα τριῶν εἰδῶν κινίνης ἐυ-
ορεῖ, κινίνης καὶ φαιχοφόου). Πολὺ ὑπέρτερον τῶν συνήθων οἴνων καὶ σιροπίων, κατὰ τῶν λειψυμιῶν,
γαστροεντερικῶν, χλωρώσεων καὶ πυρετικῶν ἀσθενειῶν, ἐξαντλήσεων, κτλ.

ΚΙΝΑ ΛΑΡΟΣ ΣΙΛΗΡΟΥΧΟΣ (Serrugineux). Χρήσιμος εἰς τὴν ἀλιγοαιμίαν, τὴν ἀτονίαν, τὴν κρί-
σιον καὶ τὴν κίρκιναν.

Ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῷ Φαρμακείῳ καὶ Ἐμποροφαρμακείῳ
ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΔΕΣΥΛΛΑ.

Ὅδος Εὐγενείου παρὰ τῇ Βασιλικῇ Πύλῃ ἀριθ. 2346-2347.

ΙΑΤΡΙΑΤΕΙΟ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΕΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ